

De zalige hoop

Door: Charles H. Welch

Bijbelverzen zijn uit de NBG-vertaling, tenzij anders aangegeven

Voor allen die uitzien naar de Verlosser

Mijn doel met deze brochure is het beantwoorden van de vraag: Wat is **"de zalige hoop"** (Titus 2:13) van de Gemeente? Kunnen we hem vinden in 1Tessalonicenzen 4, of in Matteüs 24 of in een ander deel van de Schrift? Het is onmogelijk om deze vragen te beantwoorden totdat we besloten hebben over welke gemeente het hier gaat. Hoop kan niet op zichzelf staan. We moeten op *iets* of *iemand* hopen, en, als hij vervuld moet worden, moet de hoop een Schriftuurlijke basis hebben.

Wat onze roeping ook is, of het nu het Lichaam, de Bruid of het Koninkrijk is, we kunnen allemaal zeggen dat we uitzien naar de Verlosser, maar als we de roeping gaan onderzoeken van hen die vertegenwoordigd worden door het voornaamwoord **"wij"** is het noodzakelijk om **"te onderscheiden waarop het aankomt"** (Filippenzen 1:10).

Als Israël *lo-ammi* (**"Gij zijt Mijn volk niet"** - Hosea 1:9) werd in Handelingen 28, en als er een nieuwe gemeente ontstond onder de nieuwe voorwaarden van de bedeling van het geheimenis (Efeziërs 3:1-13), dan is het redelijk om aan te nemen dat er verschil in hoop is, die leeft onder dit nieuwe gezelschap. Hierover argumenteren is niet aan de orde. Wat zegt de Schrift? Daar zou de gelovige mee moeten instemmen. Daarom vraag ik de oprechte aandacht van de lezer voor het volgende bewijs uit het Woord.

Hoop, belofte en roeping

Wanneer we in het Nieuwe Testament lezen van *hoop*, zien we vaak in de context een verwijzing naar een *belofte* of een *roeping*. Paulus, staande voor Agrippa, zegt bijvoorbeeld:

"En nu sta ik voor het gerecht om mijn hoop op de belofte, die door God aan onze vaders gedaan is; welke onze twaalf stammen, door voortdurend nacht en dag God te vereren, hopen te bereiken." - Handelingen 26:6,7

Hier is er geen mogelijkheid tot het maken van een fout. Niet alleen is de hoop in kwestie de vervulling van een belofte, maar hij is de vervulling van een specifieke belofte, die **"van God aan onze vaders."** Verder is er geen onduidelijkheid over wie degenen zijn die deze hoop koesteren; de woorden **"onze twaalf stammen"** zijn te expliciet om te kunnen worden vergeestelijkt. We zullen andere voorbeelden tegenkomen in het vervolg van deze studie. Voor nu is het voldoende dat het beginsel duidelijk is, dat HOOP UITZIET NAAR DE VERVULLING VAN EEN BELOFTE. Het is daarom noodzakelijk om te ontdekken welke belofte is gedaan aan welk gezelschap, voordat we met kennis kunnen spreken over hun hoop. Een andere voorwaarde is kennis van de betreffende roeping.

"...verlichte ogen [uws] harten, zodat gij weet welke hoop zijn roeping wekt, hoe rijk de heerlijkheid is zijner erfenis." - Efeziërs 1:18

"...gelijk gij ook geroepen zijt in de ene hoop uwer roeping." - Efeziërs 4:4

De realisatie van onze hoop in de toekomst zal in overeenstemming zijn met onze huidige roeping door het geloof.

"Het geloof nu is de zekerheid der dingen, die men hoopt..." - Hebreëën 11:1

Recente ontdekkingen onder de papyri van Egypte hebben het feit aan het licht gebracht dat het woord *substantie* werd gebruikt in Nieuwtestamentische tijden om de eigendomsakte van een woning te duiden. Iedere gelovige bezit nu de eigendomsakte door het geloof; de oprechte en de eerste vruchten van de erfenis die uitgekeerd wordt wanneer haar hoop werkelijkheid wordt. Omdat niet iedere gelovige persé tot dezelfde roeping hoeft te behoren - en de meeste gelovigen kennen een onderscheid tussen Koninkrijk en Gemeente, terwijl sommigen het verdere onderscheid beseffen tussen Bruid en Lichaam - volgt daaruit dat de aard van de roeping moet vaststaan voordat de hoop kan worden gedefinieerd.

Drie gebieden van zegen

Er zijn tenminste drie verschillende gebieden van zegen aangegeven in het Nieuwe Testament:

- (1) **De aarde** - **"Zalig zijn de zachtmoedigen, want zij zullen de aarde beërven."**
(Matteüs 5:5)
- (2) **De hemelse stad** - **"de stad van de levende God, het hemelse Jeruzalem ... en plechtige vergadering van eerstgeborenen, die ingeschreven zijn in de hemelen"**
(Hebreëën 12:22,23)
- (3) **Ver boven alle hemelen** - **"Hij ... Die is opgevaren, ver boven alle hemelen"**
(Efeziërs 4:10)
"en ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten" - Efeziërs 2:6

Deze drie gebieden van zegen komen overeen met drie verschillende roepingen:

- (1) **Het Koninkrijk** - **"Uw koninkrijk kome; uw wil geschiede ... op de aarde."**
(Matteüs 6:10)
- (2) **De Bruid** - **"Ik zal u tonen de bruid, de vrouw des Lams ... de heilige stad Jeruzalem, nederdalende uit de hemel van God"** (Openbaring 21:9,10)
- (3) **Het Lichaam** - **"Zijn lichaam, dat is de gemeente. Haar dienaar ben ik [Paulus] geworden krachtens de bediening, die mij door God is toevertrouwd ... het geheimenis, dat eeuwen en geslachten lang verborgen is geweest"** (Kolossenzen 1:24-26)

Deze drie gebieden van zegen, elk met zijn bijzondere roeping, zijn verbonden met drie groepen mensen in het Nieuwe Testament. Het eerste gebied van zegen is exclusief voor Israël naar het vlees; het tweede voor de gelovigen, bestaande uit zowel Joden als Grieken, terwijl in het derde gebied de roeping is gericht tot de heidenen.

(1) **Israël naar het vlees** - *"mijn broeders, mijn verwanten naar het vlees; immers zij zijn Israëlieten, hunner is de aanneming tot zonen en de heerlijkheid en de verbonden en de wetgeving en de eredienst en de beloften: hunner zijn de vaders en uit hen is, wat het vlees betreft de Christus, Die is boven alles, God, te prijzen tot in eeuwigheid! Amen."*
(Romeinen 9:3-5)

(2) **Abrahams zaad (inclusief gelovige heidenen)** - *"Gij zijt begonnen met de Geest, eindigt gij nu met het vlees? ... Gij bemerkt dus dat zij, die uit het geloof zijn, kinderen van Abraham zijn. ... worden dus gezegend tezamen met de gelovige Abraham. ... want gij allen die in Christus gedoopt zijt, hebt u met Christus bekleed. Hierbij is geen sprake van Jood of Griek ... gij allen zijt immers één in Christus Jezus. Indien gij nu van Christus zijt, dan zijt gij zaad van Abraham en naar de belofte erfgenamen."*
(Galaten 3:3,7,9,27-29)

Als we "het boek sluiten" aan het einde van vers 28, kunnen we "bewijzen" dat de gezegende eenheid, aangeduid met de woorden "**geen sprake van Jood of Griek**", verwijst naar de gemeente die Zijn Lichaam is. Als we, echter, "het boek openhouden" dan zien we dat deze nieuwe groep *zaad van Abraham* is en de hoop voor hen is de belofte aan Abraham. De lezer kan gemakkelijk hiermee instemmen, maar ik zou hem/haar willen aansporen om te beseffen dat 1Tessalonicenzen en Galaten beide werden geschreven vóór Handelingen 28 en dus vóór de openbaring van het geheimenis. De hoop van 1Tessalonicenzen 4 behoort daarom tot dezelfde roeping als die van Galaten en kan niet de hoop van het geheimenis vormen.

(3) **De ene nieuwe mens** - *"Waarbij geen onderscheid is tussen Griek en Jood ... maar alles en in allen is Christus."* (Kolossenzen 3:11)
"om in Zichzelf, vrede makende, de twee tot één nieuwe mens te scheppen."
(Efeziërs 2:15)
"dat de heidenen mede-erfgenamen zijn" (Efeziërs 3:6)

De beperkingen van deze brochure laten geen uitgebreide bewijzen toe van de suggesties die werden gedaan in de voorgaande alinea's, of van een gedetailleerde uiteenzetting van de betrokken passages; maar ik ben van mening dat de zaak voldoende duidelijk voor ons is om door te kunnen gaan met ons onderzoek. Vaststellende dat er dus drie gebieden van zegen zijn, met hun drie bijbehorende roepingen, moeten we verwachten dat er drie fasen van de komst van de Heer te vinden zijn. Deze drie fasen worden gepresenteerd in de volgende teksten:

- (1) **Koninkrijk op aarde** - Hoop: Matteüs 24 en 25.
- (2) **Abrahams zaad (hemelse roeping)** - Hoop: 1Tessalonicenzen 4.
- (3) **Ver boven alle hemelen** - Hoop: Kolossenzen 3:4.

Laten we gaan kijken naar elke fase van de Wederkomst, zoals voorgesteld door deze drie tekstgedeelten.

DE HOOP VAN HET EERSTE GEBIED

Het teken van de komst van de Zoon des Mensen

De aardse bediening van de Heer Jezus Christus was beperkt tot het volk Israël en had speciale aandacht voor de belofte aan David van Israëls Koning. Hij had ook zicht op de belofte aan Abraham van de zegening van alle geslachten van de aarde, maar breidde zich, in die tijd, niet uit tot hen. Hij concentreerde zich veeleer op Israël van wie, als het aangewezen kanaal, de zegen moet stromen naar alle volken. Ik zal nu Schriftuurlijk bewijs geven van deze verklaringen, en dan ga ik verder om te laten zien dat Matteüs 24 en 25 spreken van de hoop van Israël en dat deze fase van de Wederkomst niets te maken heeft met de hoop van de gemeente die Christus' Lichaam is.

- (1) **Bewijs dat de aardse bediening in eerste instantie beperkt was tot Israël.**

*"Ik bedoel namelijk, dat Christus ter wille van de waarachtigheid Gods een dienaar van **BESNEDENEN** geweest is, om de beloften, aan de **VADEREN** gedaan, te bevestigen."*
(Romeinen 15:8)

*"Wijkt niet af op een weg naar heidenen, gaat geen stad van Samaritanen binnen; begeeft u liever tot de verloren schapen van het huis **ISRAËLS**."* (Matteüs 10:5,6)

*"Ik ben slechts gezonden tot de verloren schapen van het huis **ISRAËLS**."* (Matteüs 15:24)

- (2) **Bewijs dat er zicht was op de belofte aan David met betrekking tot een Koning.**

*"Waar is de **KONING** der Joden die geboren is? ... te **Bethlehem**"* (Matteüs 2:2-5)

*"Zegt der dochter Sions: **Zie, uw KONING** komt tot u"* (Matteüs 21:5)

*"Wat dunkt u van de Christus? Wiens Zoon is Hij? Zij zeiden tot Hem: **DAVIDS Zoon**."*
(Matteüs 22:42)

*"David ... Alzo hij dan een profeet was, en wist dat God hem met ede gezworen had, dat hij uit de vrucht zijner lendenen, zoveel het vlees aangaat, **DEN CHRISTUS VERWEKKEN ZOU, OM HEM OP ZIJN TROON TE ZETTEN**; zo heeft hij, dit voorziende, gesproken van de opstanding van Christus" (Handelingen 2:29-31, Statenvertaling)*

- (3) **Bewijs dat er zicht was op de belofte aan Abraham met betrekking tot Israël als het gekozen kanaal van zegen voor de heidenen.**

*"Gij zijt de zonen van de profeten en het verbond, dat God met uw vaders gemaakt heeft, toen Hij tot Abraham zeide: En in uw nageslacht zullen alle stammen der aarde gezegend worden. God heeft **IN DE EERSTE PLAATS VOOR U** zijn Knecht doen opstaan en*

Hem tot u gezonden, om ú te zegenen, door een ieder uwer af te brengen van zijn boosheden. (Handelingen 3:25,26)

De observatie van deze verzen in hun context biedt voldoende bewijs voor de gemaakte verklaringen met betrekking tot het karakter van de aardse bediening van onze Heiland.

Nu kunnen we ons oog richten op Matteüs 24 en 25, een profetie over de Wederkomst van Christus, die zich bezighoudt met de hoop van Israël en hoe die zich onderscheidt van de hoop van de gemeente die Zijn Lichaam is.

De drievoudige profetie over de komst van de Heer, zoals geopenbaard in Matteüs 24, werd gegeven in antwoord op de drievoudige vraag van de discipelen (vers 3):

- ***"Wanneer zal dat geschieden?"***
- ***"Wat is het teken van Uw komst?"***
- ***"En van de voleinding der wereld [letterlijk: eeuw]?"***

Het bewijs dat volgt toont voldoende aan dat in dit tekstgedeelte de hoop van Israël het onderwerp is en niet de hoop van de gemeente die Christus' Lichaam is.

Drie bewijzen dat Matteüs 24 spreekt van de hoop van Israël

Ten eerste is het Griekse woord dat vertaald is met *voleinding*, SUNTELEIA, een woord dat in die tijd bij iedere Jood bekend was, want het was de naam van het derde grote feest, namelijk ***"het feest der inzameling, aan het einde des jaars"*** (Exodus 23:16). Dit bewijst dat er sprake is van de hoop van Israël.

Ten tweede zien we dat deze komst van de Heer voorafgegaan wordt door ***"oorlogen en ... geruchten van oorlogen"***. Vanwege het feit dat er veel oorlogen en geruchten van oorlogen zijn geweest en nog zullen zijn, sinds het aan de kant zetten van Israël, kunnen deze woorden hier niet worden opgevat als bewijs dat er sprake is van Israëls hoop.

Indien we echter kijken naar de oudtestamentische oorsprong van de verwijzing ***"Want volk zal opstaan tegen volk en koninkrijk tegen koninkrijk"*** (Matteüs 24:7), dan zien we dat deze afkomstig is van Jesaja's profetie ***"Godsspraak over Egypte"*** (Jesaja 19:1,2), het gedeelte dat eindigt met de woorden ***"Gezegend zij Mijn volk Egypte en het werk Mijner handen, Assur, en Mijn erfdeel Israël."*** Deze verwijzing, bekeken in het licht van zijn oudtestamentische context, geeft daarom verder bewijs voor het feit dat het over Israël gaat in Matteüs 24.

Ten derde vindt deze komst van de Heer plaats nadat de profetieën van Daniël 9:27 en 12:11 zijn vervuld.

"Wanneer gij dan de gruwel der verwoesting, waarvan door de profeet Daniël gesproken is, op de heilige plaats ziet staan ... want er zal dan een grote verdrukking zijn ... TERSTOND NA DE VERDRUKKING dier dagen ... zal het teken van de Zoon des mensen verschijnen aan de hemel ... en zij zullen de Zoon des mensen zien KOMEN OP DE WOLKEN DES HEMELS" (Matteüs 24:15-30)

Omdat de gedetailleerde uiteenzetting van dit hoofdstuk niet ons doel is, en omdat deze drie items zondermeer bewijzen dat de Wederkomst van Christus, zoals hier bekend gemaakt, niet de hoop van het Lichaam kan zijn, gaan we ervan uit dat de onpartijdige lezer verder geen vertraging zal willen in het vervolgen van ons onderzoek.

DE HOOP VAN HET TWEEDE GEBIED

De Handelingenperiode en de brieven die toen geschreven werden

Nu moeten we onze aandacht richten op het Schriftuurlijke bewijs voor wat de aard is van de hoop gedurende de Handelingenperiode. Sommige commentatoren van dit Bijbelboek lijken te vergeten dat dit het verslag is van de *handelingen* van de apostelen en dat dit verslag pas bestond toen die *handelingen* verricht waren.

Als de stichting van de gemeente te Korinthe, zoals opgetekend in Handelingen 18 een daad van de apostel Paulus is, waarin zowel Crispus (vers 8) als Sostenes (vers 17) bij name worden genoemd, dan moet de brief, geschreven door dezelfde apostel aan dezelfde gemeente, waarin nogmaals Crispus en Sostenes vermeld worden, worden bijgevoegd als de Goddelijke aanvulling van de verslagen van Handelingen 18.

Het aspect van de hoop in Handelingen en in de brieven, die geschreven werden tijdens die periode aan de gemeenten, gesticht door de apostelen, moet noodzakelijkerwijs hetzelfde zijn. Elke poging om de bediening van Paulus tijdens Handelingen te laten verschillen van de brieven uit diezelfde periode is onjuist en moet worden afgewezen.

Er is geen twijfel mogelijk over het feit dat de hoop, gekoesterd door de gemeenten uit de Handelingenperiode een fase was van de hoop van Israël. Dit zal aan de lezer duidelijk worden door de hierna volgende citaten en het commentaar daarop.

- (1) ***"Zij dan, die daar bijeengekomen waren, vroegen Hem en zeiden: Here, herstelt Gij in deze tijd het koningschap voor Israël?"*** (Handelingen 1:6)

Deze vraag rees na de veertig dagen lange instructies, gegeven door de opgestane Christus aan Zijn discipelen, waarin Hij niet alleen de Schriften opende, maar ook hun verstand (Lucas 24:45).

- (2) ***"Kom dan tot berouw ... en Hij de Christus, die voor u tevoren bestemd was, Jezus, zende; Hem moest de hemel opnemen tot de tijden van de wederoprichting aller dingen, waarvan God gesproken heeft bij monde van Zijn heilige profeten, van oudsher ... gij zijt de zonen van de profeten ... in de eerste plaats voor u"*** (Handelingen 3:19-26).

Deze woorden van Petrus, gesproken na Pinksteren, kunnen niet gescheiden worden van de hoop van Israël, zonder de geïnspireerde woorden geweld aan te doen. Misschien dat sommige lezers nu willen opmerken: "Dit is het getuigenis van Petrus, wij willen het getuigenis van Paulus." Daarom geef ik twee andere passages uit Handelingen, ditmaal citerend uit de bediening van Paulus.

- (3) ***"En nu sta ik voor het gerecht om mijn HOOP op de belofte, die door God aan onze vaders gedaan is; welke onze twaalf stammen, door voortdurend nacht en dag God te vereren, HOPEN te bereiken."*** (Handelingen 26:6,7)

- (4) ***"dat Paulus de voormannen der Joden samenriep ... want om de HOOP van Israël draag ik deze keten."*** (Handelingen 28:17,20)

Pas toen het Joodse volk aan de kant werd gezet in Handelingen 28:25-29, werd Paulus "**de gevangene van Christus Jezus, voor u, die heidenen zijt**" (Efeziërs 3:1, Statenvertaling-Jongbloeditie). Totdat het een vaststaand feit was dat Israël geen berouw zou tonen en dat de belofte van Handelingen 3:19-26 zou worden uitgesteld, bleef de hoop bestaan en alle gemeenten, die ontstonden tot die tijd, waren noodzakelijkerwijs verbonden met die hoop.

De hemelse roeping

Ik heb al gewezen op de innige band die bestaat tussen *hoop, belofte* en *roeping*. Hier moeten we even een moment stilstaan om de lezer eraan te herinneren dat Abraham aan het hoofd staat van twee groepen: een aards volk, de grote natie Israël; en een hemels volk, verbonden met de hemelse fase van Gods belofte aan Abraham en bestaande uit het gelovige overblijfsel van Israël en gelovige heidenen. Naar deze hemelse kant van de belofte aan Abraham wordt door de apostel verwezen in Hebrëeën en Galaten:

"hij verwachtte de stad ... dat zij een vaderland zoeken ... maar nu verlangen zij naar een beter, dat is een hemels, vaderland. Daarom schaamt God Zich voor hen niet hun God te heten, want Hij had hun een stad bereid." (Hebrëeën 11:10,14,16)

"Indien gij nu van Christus zijt, dan zijt gij zaad van Abraham, en naar de belofte erfgenamen ... maar het hemelse Jeruzalem is vrij; en dat is onze moeder." (Galaten 3:29; 4:26)

Deze hemelse roeping van de belofte aan Abraham vormt de Bruid van het Lam, in tegenstelling tot de herstelde Vrouw, die verwijst naar Israël als een natie. Ik laat het aan de lezer over om deze uitspraken voor zichzelf te controleren, door te verwijzen naar Jesaja, Jeremia en Hosea waar van Israëls herstel gesproken wordt in het beeld van de herstelde Vrouw; en naar het boek Openbaring, waar de hemelse stad wordt beschreven als de Bruid.

Gedurende de Handelingenperiode waren de gemeenten, die door Paulus werden gesticht, "**zaad van Abraham, en naar de belofte erfgenamen**" (Galaten 3:29). De apostel spreekt van hen uithuwelijken "**aan één man, om u als een reine maagd voor Christus te stellen.**" (2Korinthiërs 11:2)

Deze hemelse fase van de hoop van Israël was de hoop van alle opgerichte gemeenten gedurende Handelingen, totdat Israël aan de kant werd gezet, zoals opgetekend in Handelingen 28.

Het getuigenis van Romeinen

De brieven die Paulus schreef vóór zijn gevangenschap zijn: Galaten, Hebrëeën, Romeinen, 1 en 2Tessalonicenzen, 1 en 2Korinthiërs. Ik ben ervan overtuigd dat elke goed geïnstrueerde lezer, die werd gevraagd uit de reeks brieven degene te kiezen die de meest recente en de meest fundamentele leer van de apostel voor de huidige tijd weergeeft, zonder aarzelen zou kiezen voor de brief aan de Romeinen.

In deze brief hebben we het rotsvaste fundament van rechtvaardiging door geloof, waar geen verschil kan worden getolereerd tussen Jood en heiden. Als we, echter, het leerstellige gebied verlaten (Romeinen 1 t/m 8) en binnengaan in het gebied van de voorrechten van de bedeling, dan ontdekken we dat de verschillen tussen Joodse en heidense gelovigen er nog steeds zijn.

De heiden, die werd gerechtvaardigd door geloof, werd er desondanks aan herinnerd dat hij in die tijd de status had van een wilde olijf, geënt in de ware olijfboom, waarvan sommige takken waren afgebroken door ongeloof. Het enten van de heiden in Israëls olijfboom was bedoeld (naar de mens gesproken) om Israël jaloers te maken. Wanneer in de toekomst deze afgebroken takken hersteld zullen worden, zal **"gans Israël behouden worden"** (Romeinen 11:26).

Deze uitspraken in Romeinen 11 zijn voldoende om te voorkomen dat wij zouden aannemen dat er, vanwege de duidelijke LEERSTELLIGE gelijkheid in de Handelingenperiode, ook DISPENSATIONELE gelijkheid is [dezelfde bedeling]. Dit is niet het geval, want Romeinen verklaart dat de Jood nog altijd *de eerste* is en dat de tussenmuur nog steeds overeind staat, waardoor lidmaatschap van het Lichaam van Christus, zoals geopenbaard in Efeziërs, onmogelijk is.

In Romeinen 15 zien we een duidelijke uitspraak met betrekking tot de hoop, die gekoesterd werd door de gemeente te Rome. Voordat ik het tekstgedeelte citeer - Romeinen 15:12,13 - wil ik de lezer wijzen op de woorden **"hopen"** in vers 12 en **"hoop"** in vers 13: in het Grieks zijn deze woorden ELPIZO en ELPIS. Er staat ook het nadrukkelijke lidwoord DE voor het woord *hoop* in vers 13. Als we dit in gedachten houden kunnen we nu de hoop onderzoeken, die gekoesterd werd door de gemeente te Rome, zoals bediend door Paulus vóór zijn gevangenschap:

"Komen zal de wortel van Isai, en Hij, Die opstaat op over de heidenen te regeren; op Hem zullen de heidenen hopen. De God nu der hope vervulle u met louter vreugde en vrede in uw geloof, om overvloedig te zijn in de hoop, door de kracht des heiligen Geestes"
(Romeinen 15:12,13).

Hier staan we op vaste grond. Paulus zelf leert de gemeente om uit te kijken naar het Duizendjarig Vrederijk en naar de Redder, als de **"wortel van Isai,"** Die zal regeren over de heidenen. Hoe kan deze hoop worden gescheiden van de hoop van Israël? Hoe kan deze hoop worden verbonden met *het geheimenis*, dat niets weet van Abraham of Israël, maar terug gaat tot vóór de grondlegging der wereld en omhoog reikt naar hemelse gewesten?

Voor het geval de lezer twijfelt of de verwijzing van Paulus gaat over de 1000 jaren, citeer ik uit Jesaja 11:

"En er zal een rijtje voortkomen uit de tronk van Isai ... Hij zal de aarde slaan met de roede Zijnsmonds en met de adem Zijner lippen de goddeloze doden ... Dan zal de wolf bij het schaap verkeren ... En het zal te dien dage geschieden, dat de volken de wortel van Isai zullen zoeken, die zal staan als een banier der natiën, en Zijn rustplaats zal heerlijk zijn"
(Jesaja 11:1,4,6,10).

Ik wil de lezer wijzen op Jesaja 11:4 in *The Companion Bible*, waar **"Hij zal de onderdrukker (ariz) slaan"** wordt geprefereerd boven **"Hij zal de aarde (erez) slaan"**. Deze lezing legt een verband met 2Tessalonicenzen 2:8:

"Dan zal de wetteloze zich openbaren; hem zal de Here [Jezus] doden door de adem Zijnsmonds en machteloos maken door Zijn verschijning, als Hij komt."

Voordat ik verwijs naar 1Tessalonicenzen 4, waar de hoop van de gemeente in deze tijd duidelijk getoond wordt, wil ik iets zeggen over de vreemde vermijding van de tweede brief, die zovelen kenmerkt wanneer ze zich bezig houden met dit onderwerp.

Het belang van een tweede brief

Als een zakenman zijn correspondentie zou onderhouden op de manier zoals sommige gelovigen omgaan met de brieven van Paulus, dan zou het resultaat rampzalig zijn. Een tweede brief, met als doel een misverstand, voortkomend uit een eerdere brief, recht te zetten, zou, zo mogelijk, nog belangrijker en doorslaggevend zijn dan de eerste brief. Toch zijn er mensen die volhouden dat ¹Tessalonicenzen 4 de openbaring van hun hoop is en die het getuigenis van ²Tessalonicenzen gewoon negeren of het wegdeneren als van een toekomstig geheim gezelschap, dat onbekend is bij de apostel.

Laten we eerst nagaan of deze twee brieven een duidelijk paar vormen, geschreven door dezelfde schrijver, in dezelfde periode, aan dezelfde mensen, over hetzelfde onderwerp.

Identiteit van het adres

Eerste brief - *"Paulus, Silvanus en Timoteüs aan de gemeente der Tessalonicenzen in God, de Vader, en de Here Jezus Christus"* (¹Tessalonicenzen 1:1).

Tweede brief - *"Paulus, Silvanus en Timoteüs aan de gemeente der Tessalonicenzen in God, de Vader, en de Here Jezus Christus"* (²Tessalonicenzen 1:1).

Identiteit van het thema

Eerste brief - *"onophoudelijk gedachtig aan het werk uws geloofs, de inspanning uwer liefde en de volharding uwer hoop op onze Here Jezus Christus voor het oog van onze God en Vader."* (¹Tessalonicenzen 1:3).

Tweede brief - *"Wij behoren God te allen tijde om u te danken, broeders, zoals gepast is, omdat uw geloof zeer toeneemt en uw aller liefde jegens elkander sterker wordt, zodat wij ... roemen ... vanwege uw volharding"* (²Tessalonicenzen 1:3,4)

Eerste brief - *"de komst van onze Here Jezus met al Zijn heiligen."* (¹Tessalonicenzen 3:13)
(Een verwijzing naar Deuteronomium 33:2; Psalm 68:17 en Zacharia 14:5 zal aantonen dat de "heiligen" hier de heilige engelen zijn en niet de Gemeente).

Tweede brief - *"bij de openbaring van de Here Jezus van de hemel met de engelen Zijner kracht, in vlamvend vuur"* (²Tessalonicenzen 1:7,8).

Het speciale doel van ²Tessalonicenzen

De gemeente te Tessalonika was verontrust door de circulatie van een brief, waarvan beweerd werd dat deze zou komen van de apostel Paulus, en door bepaalde berichten van hen die claimden dat zij *de geest* bezaten. Deze berichten vertekenden het onderwijs van de apostel met betrekking tot de komst van de Heer, zoals hij leerde in de gemeente toen hij bij hen was en zoals het wordt genoemd in het vierde hoofdstuk van de eerste brief:

"Maar wij verzoeken u, broeders ... dat gij niet spoedig uw bezinning verliest of in onrust verkeert, hetzij door een geestesuiting, hetzij door een prediking, hetzij door een brief die van ons afkomstig zou zijn, alsof de dag des Heren (reeds) aanbrak. Laat niemand u misleiden, op welke wijze ook, want eerst moet de afval komen"

(2Tessalonicenzen 2:1-3)

Voordat de hoop van de gemeente te Tessalonika werkelijkheid kon worden, wachtten bepaalde, belangrijke profetieën op vervulling. Zoals we eerder al zagen, was de hoop gedurende de Handelingenperiode (en daarom dus ook van 1Tessalonicenzen 4) in wezen de hoop van Israël. Toen 1Tessalonicenzen 4 werd geschreven was Israël nog altijd Gods volk. De Tempel stond er nog en de mogelijkheid (menselijkerwijs gesproken) van Israëls berouw was ook nog steeds aanwezig.

Als de hoop van Israël op het punt stond om vervuld te worden, dan moest Daniël 9 t/m 12 ook in vervulling gaan, samen met vele andere profetieën over de eindtijd. We hebben gezien dat dit het getuigenis was van de Heer zelf in Matteüs 24 en tot dusver was Israël niet aan de kant gezet (toen de brieven aan de Tessalonicenzen werden geschreven).

De volgende, voorzegde gebeurtenissen moeten voorafgaan aan de komst van de Heer, zoals geopenbaard in 1 en 2Tessalonicenzen:

- (1) De afval moet eerst komen.
- (2) De mens der wetteloosheid moet openbaar worden in de Tempel (het woord *Tempel* is hetzelfde als in Matteüs 23:16).
- (3) De komst van de zoon des verderfs zal voorafgegaan worden door een Satanische, bedrieglijke vertoning van Pinkstergaven.
- (4) Deze Wetteloze zal worden gedood en machteloos gemaakt door het krachtige licht (de verschijning) van de komst van de Heer (zie Jesaja 11:4, herziene vertaling - niet de *aarde*, maar de *onderdrukker* - *ariz* i.p.v. *erez*).

Dit alles had de apostel verteld aan de gemeente te Tessalonika, toen hij bij hen was, voordat hij 1Tessalonicenzen 4 schreef (zie 2Tessalonicenzen 2:5).

De Tessalonicenzen waren al door de apostel zelf onderwezen over de profetische gebeurtenissen en zouden ongetwijfeld 1Tessalonicenzen 4 hebben gelezen in overeenstemming met zijn onderwijs, als ze niet waren misleid door valse interpretaties. De verwijzing naar de Aartsengel zou hen meegenomen hebben naar Daniël 10 t/m 12.

De brief van Judas gebruikt precies hetzelfde woord als hier gebruikt wordt, en vertelt ons dat de Aartsengel Michaël heet (Judas, vers 9).

Direct volgend op de grote profetie over de zeventig weken, met haar climax in de "**gruwel der verwoesting**", is de openbaring van Daniël 10. Daar wordt de sluier gedeeltelijk opzij geschoven en er is een glimp te zien van de Satanische krachten achter de aanwezige machten. Van Michaël wordt gezegd dat hij "**de grote vorst**" is en in Daniël 12 lezen we:

"Te dien tijde zal Michaël opstaan, de grote vorst, die de zonen van uw volk terzijde staat; en er zal een tijd van grote benauwdheid zijn, zoals er niet geweest is sinds er volken bestaan ... Velen van hen die slapen in het stof der aarde, zullen ontwaken"

(Daniël 12:1,2).

Hier zien we Michaël vereenzelvigd met het volk Israël en wanneer hij opstaat beginnen de grote benauwdheid en de opstanding. Dit VOLGT OP DE GEBEURTENISSEN VAN DANIËL 11, die kort worden samengevat in 2Tessalonicenzen 2. Vergelijk bijvoorbeeld de volgende tekstgedeelten:

"hij zal zich verhovaardigen en zich verheffen tegen elke god, zelfs tegen de God der goden zal hij ongehoorde woorden spreken" (Daniël 11:36).

"de tegenstander die zich verheft tegen al wat God of voorwerp van verering heet" (2Tessalonicenzen 2:4).

1 en 2Tessalonicenzen en Openbaring 13

Indien de lezer achtereenvolgens Daniël 9, 10, 11, 12; 1Tessalonicenzen 4, 5; 2Tessalonicenzen 1, 2 en Openbaring 13 zou lezen, dan zou het getuigenis van de waarheid zelf zo sterk zijn dat er geen menselijke advocaat nodig zou zijn. Mijn ruimte is beperkt en daarom vraag ik allen, die het onderwijs van de Schrift over **"de zalige hoop"** (Titus 2:13) naar waarde schatten, om deze gedeelten zeer nauwkeurig en biddend te lezen.

Laat hierna dan deze vraag beantwoord worden: "Wat hebben al deze Schriftplaatsen te maken met de gemeente van de bedeling van het Geheimenis, een gemeente, in het leven geroepen als gevolg van de verwijdering van Israël en de opschorting van de hoop van Israël?"

Het antwoord moet zijn, dat: terwijl de nauwe verbondenheid van de hoop van de Tessalonicenzen met de hoop van Israël in overeenstemming was met de aard van de bedeling die toen van kracht was; is de poging om de **"ene hoop uwer roeping"** (Efeziërs 4:4) te verbinden aan profetische tijden een dispensationele fout tegen de tijdrekening en een gebrek aan onderscheidingsvermogen tussen de dingen waarop het aankomt.

"totdat Hij komt"

De komst van de Heer, waar in 1Korinthiërs 11:26 naar verwezen wordt, moet dezelfde hoop zijn die door de Tessalonicenzen gekoesterd werd, en door de gemeente te Rome (Romeinen 15:12,13, zie blz. 8). De apostel zelf vat deze hoop samen in Handelingen 28:20 als de **"hoop van Israël"**. De Korinthebrief gaat over verschillende onderwerpen en is gericht aan verschillende delen van de gemeente. Sommigen noemden zichzelf Paulus, anderen noemden zich Kefas. Sommigen tobden over huwelijks kwesties en anderen over morele zaken.

Het gedeelte waarin de woorden **"totdat Hij komt"** staan, is gericht aan hen wiens **"vaderen ... zich in Mozes lieten dopen"** (1Korinthiërs 10:1,2) terwijl de passage die onmiddellijk daarop volgt gericht is aan heidenen [dat het over gelovigen uit de heidenen gaat lezen we uiteindelijk in 1Korinthiërs 12:2].

Over de kwestie van het huwelijk schrijft Paulus:

"Ik acht dus om de bestaande nood dit goed ... de tijd is kort. Ten slotte, laten zij die een vrouw hebben, zijn als zonder vrouw; die wenen, als weenden zij niet ... die kopen, als zouden zij er niets van behouden" (1Korinthiërs 7:26-30).

Gaan we nu de fout maken, zoals sommigen gedaan hebben, en leren dat het huwelijk verkeerd is, vanwege wat Paulus er in dit hoofdstuk over zegt? Als we dat doen, wat moeten we dan zeggen over zijn prachtige woorden over man en vrouw in Efeziërs 5? Of over zijn advies dat jonge vrouwen niet alleen zouden trouwen, maar ook hertrouwen als ze weduwen waren? (1Timoteüs 5:9-14).

De correcte interpretatie is dat Paulus' advies in 1Korinthiërs 7 juist was OP DAT MOMENT, omdat de verwachting was dat de Wederkomst van Christus plaats zou vinden tijdens het leven van

sommigen van zijn toehoorders. Hij zegt deze dingen vanwege "**de bestaande nood**" en omdat "**de tijd ... kort**" is. Schrijvend aan de Tessalonicenzen, identificeert hij zich terecht met de op handen zijnde hoop van de komst van de Heer, door te zeggen: "**wij levenden**" (1Tessalonicenzen 4:15).

De "**bestaande nood**" van 1Korinthiërs 7 is niet langer van toepassing, vanwege het falen van Israël en de opschorting van hun hoop. In 1Korinthiërs 11 was het onderwijs van dat hoofdstuk dus alleen waar toen de hoop van die roeping nog aanstaande was. Toen het volk Israël haar huidige staat van blindheid binnenging, in Handelingen 28, ging ook haar hoop ter ziele, om pas weer te herleven in de eindtijd, wanneer de Apocalyps wordt vervuld.

Ondertussen is er een nieuwe bedeling van kracht, een bedeling verbonden met een "**geheimenis**" en los van Israël. Van nature betekent een verandering van bedeling een verandering van roeping. Hij introduceert een nieuw gebied en een nieuwe reeks beloften en een verklaring van zijn eigen bijzondere hoop.

DE HOOP VAN HET DERDE GEBIED

De manifestatie in heerlijkheid

Voordat we gaan kijken naar de bijzondere kenmerken van de hoop van de gemeente die het Lichaam van Christus is, kan het nuttig zijn om een aantal van de onderscheidende kenmerken van de bedeling van het geheimenis uiteen te zetten, zodat we, het unieke karakter van haar roeping waarnemend, genoodzaakt zijn om het unieke karakter van haar hoop te geloven.

Bijzondere kenmerken van de huidige bedeling

Laten we eerst twee kenmerken bekijken die de voorgaande bedeling markeerden, maar die nu afwezig zijn:

(1) De aanwezigheid en bekendheid van Israël

Het getuigenis van de Evangeliën (Matteüs 10:6; 15:24), het getuigenis van Petrus (Handelingen 3:25,26) en het getuigenis van Paulus (Romeinen 1:16; 3:29; 9:1-5; 11:24,25; 15:8) worden gecombineerd om te laten zien dat de natie Israël een belangrijke factor was in de uitwerking van het plan der eeuwen en dat er, gedurende de periode van de Evangeliën en Handelingen, geen zegen voor de heiden was buiten Israël om.

Tegenwoordig zijn de Israëlieten verstrooid over heel de aarde*, hun land en stad nog altijd in handen van vreemden en de profetieën en beloften met betrekking tot Israël worden niet langer vervuld of genoten. Het is duidelijk dat met het aan de kant zetten van dit uitverkoren volk, een verandering in bedeling noodzakelijk was.

* Sinds het schrijven van deze woorden, is Israël een natie geworden in haar eigen land. Een stap dichter naar *het einde* toe is gezet.

(2) De aanwezigheid en bekendheid van wonderbare gaven

Door heel de openbare bediening van de Heer Jezus, en van Pinksteren in Handelingen 2 tot de schipbreuk op het eiland Melita (NBG: Malta) in Handelingen 28, werd het verkondigde woord begeleid en bevestigd door bovennatuurlijke tekenen en wonderen.

Niet alleen verrichtten de Heer Zelf en Zijn apostelen wonderen, maar gedurende de Handelingenperiode bezaten gewone gemeenteleden geestelijke gaven, in zo'n overvloed dat zij de apostel om raad moesten vragen hoe hiermee omgegaan diende te worden in de samenkomsten (1Korinthiërs 14:26-40).

De wonderen van Marcus 16, Handelingen 2 en 1Korinthiërs 12 t/m 14 zijn niet de normale gang van zaken in de huidige gemeenten. De afwezigheid van wonderen, samen met het aan de kant zetten van Israël, vormen twee negatieve bewijsstukken, ten gunste van een nieuwe bedeling.

We zijn, echter, niet beperkt tot negatief bewijs. De Schrift voorziet ook in duidelijk, positief bewijs, waar we nu naar gaan kijken.

(3) De gevangenisbediening van de apostel Paulus

Toen Paulus sprak tot de oudsten van de gemeente te Efeze, maakte hij heel duidelijk dat er aan één bediening een einde kwam en dat er een andere, nauw verbonden met gevangenneming, op het punt stond om te beginnen. Hij keek terug op zijn bediening onder hen en vertelde hen, onder andere, dat ze hem niet meer zouden zien (Handelingen 20:17-38). Later, voor koning Agrippa, onthulde hij het belangrijke feit dat, toen hij was bekeerd en door de Heer aangesteld, in Handelingen 9, tegen hem gezegd was dat op een later moment de Heer opnieuw aan hem zou verschijnen en hem een tweede bediening zou geven (Handelingen 26:15-18).

(4) De grens tussen bedelingen van Handelingen 28

Tot aan het laatste hoofdstuk van Handelingen toe, bleven Israël en wonderbare gaven hun vooraanstaande plaats innemen (Handelingen 28:1-10,17,20). Bij aankomst in Rome, liet Paulus, hoewel hij verlangde om de gemeente aldaar te bezoeken (Romeinen 1:11-13), eerst de **"voormannen der Joden"** bij zich roepen en vertelde hen dat hij **"voor de hoop van Israël"** met een keten gebonden was. Nadat hij een dag lang met deze mannen van Israël doorgebracht had, hen uit de wet en de profeten tevergeefs pogend te overtuigen **"ten opzichte van Jezus"**, kondigde hij tenslotte hun huidige staat van blindheid aan, eraan toevoegend:

"Het zij u dan bekend, dat dit heil Gods aan de heidenen gezonden is; die zullen dan ook horen!" (Handelingen 28:28).

Gedurende de twee jaar van gevangenschap, die volgden, ontving de apostel allen die tot hem kwamen en leerde hen alle dingen **"aangaande de Heer Jezus Christus"**, maar nu zonder te verwijzen naar de wet of de profeten (Handelingen 28:30,31).

(5) De huidige bedeling is een nieuwe openbaring

De weglating van **"de wet en de profeten"** van Handelingen 28:31, in vergelijking met vers 23, is een belangrijk punt. Door heel de vroege bediening van de apostel doet hij voortdurend en herhaaldelijk

een beroep op de oudtestamentische geschriften. Maar als men de *gevangenschapsbrieven* onderzoekt, wordt men getroffen door het ontbreken van citaten.

De reden voor deze verandering is, dat Paulus, als de gevangene van Jezus Christus voor de heidenen, het geheimenis ontving "**door openbaring**" (Efeziërs 3:1-3). Dit geheimenis is eeuwen en generaties lang verborgen geweest, totdat de tijd aanbrak waarop Paulus er de verkondiger van werd gemaakt (Kolossenzen 1:24-27). Daarom kon het niet gevonden worden in de oudtestamentische geschriften.

(6) Enige bijzondere kenmerken van deze nieuwe roeping

(a) Deze gemeente werd uitverkoren "**vóór de grondlegging der wereld**" (Efeziërs 1:4) en "**vóór de tijden der eeuwen**" (2Timoteüs 1:9, Statenvertaling-Jongbloeditie).

(b) Deze gemeente heeft haar gebied van zegen "**in de hemelse gewesten, boven alle overheid en macht ... en ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus**" (Efeziërs 1:3,20,21; 2:6).

(c) Deze gemeente is geen *evolutie*, maar een nieuwe *schepping*, het bijzondere voordeel van Jood zijn, zelfs als lid van de gemeente, is verdwenen met de tussenmuur die scheiding maakte (Efeziërs 2:14-19).

(d) Deze gemeente is het Ene Lichaam, waarvan Christus het Hoofd is en waarin alle leden gelijk zijn (Efeziërs 1:22,23; 3:6), een nooit eerder gekende relatie.

(7) De gevangenschapsbrieven

Terwijl de aard der zaak vraagt om een nieuwe bedeling, als gevolg van het aan de kant zetten van Israël, blijven we niet zitten met slechts gevolgtrekkingen. Er is een duidelijk gedeelte van het Nieuwe Testament met bijzonder onderwijs, verwijzend naar de gemeente van de huidige bedeling. Dit zien we in de brieven, die door Paulus werden geschreven als de "**gevangene van de Heer voor ons, heidenen**".

Er zijn in totaal vijf van deze brieven, maar over het algemeen verwijzen we naar *de vier gevangenschapsbrieven*, omdat de brief aan Filémon praktisch en persoonlijk is en geen bijdrage levert aan het nieuwe onderwijs.

De vier gevangenschapsbrieven zijn:

A. Efeziërs - de bedeling van het geheimenis: basiswaarheid

B. Filippenzen - de prijs: uitwerking

A. Kolossenzen - de bedeling van het geheimenis : basiswaarheid

B. 2Timoteüs - de kroon: uitwerking

De lezer zal in elk van deze brieven bewijs vinden dat zij geschreven werden vanuit gevangenschap en dat ze deel uitmaken van de bediening, waarnaar verwezen wordt in Handelingen 28:31.

De bovenstaande toelichtingen op kenmerken (1) t/m (7) zijn noodzakelijkerwijs kort en zijn slechts bedoeld als globale schets van het onderwerp. Iemand die niet overtuigd is van het bijzondere en unieke karakter van deze gevangenschapsbrieven en de bedeling die zij onthullen, zou het persoonlijk moeten bestuderen en al hun aanspraken en onderscheidende kenmerken ontdekken.

Deze brochure is niet geschreven om te bewijzen dat er een nieuwe bedeling begon in Handelingen 28, maar veeleer als een hulpmiddel voor hen, die - beseffend dat er absoluut een verandering plaatsvond in de omgang van God met mensen in die tijd - graag willen begrijpen welk effect deze verandering had op de hoop van de gemeente.

De nieuwe fase van hoop maakt gebed noodzakelijk

Terwijl gebed het Woord altijd zou moeten vergezellen, is er geen noodzaak om te bidden voor openbaring voor wat betreft iemands hoop, als die al geopenbaard is. Woorden kunnen nauwelijks duidelijker zijn dan die gebruikt zijn in 1 Tessalonicenzen 4 en, als dit hoofdstuk nog altijd de hoop vertegenwoordigde van de gemeente, die het Ene Lichaam is, dan zou het niet nodig zijn dat de apostel sprak zoals hij doet in Efeziërs 1.

In vers 17 bidt hij dat de heiligen zouden mogen ontvangen **"de Geest van wijsheid en van openbaring om Hem recht te kennen ... zodat gij weet welke hoop Zijn roeping wekt"** (Efeziërs 1:17,18).

Het zou goed zijn als de lezer nadacht over Efeziërs 1:17, zoals het in de Griekse grondtekst wordt weergegeven. Daar lezen we niet **"om Hem recht te kennen"** maar **"in beseff van Hem"**, dat geen *kennen* maar *erkennen* in zich heeft. Hiermee wordt een zeer belangrijk punt aangesneden. Velen lukt het niet om vooruit te komen met de waarheid, niet vanwege hun onvermogen om de betekenis van duidelijke termen te begrijpen, maar vanwege hun falen in het *erkennen* van Hem.

De apostel pauzeert in zijn onderwijs om zijn toehoorders te vertellen dat, voordat er een stap verder gezet kan worden, datgene wat al geopenbaard is, erkend moet worden. De waarheid van het geheimenis erkennen, is zichzelf uit de gratie bij kerkgenootschappen plaatsen; en menig kind van God die zegt: "Ik zie het niet" bekent in feite dat hij/zij niet de openbaring van waarheid in verband met de opgevaren Heer erkent.

Deze nieuwe fase van hoop is gekoppeld aan een belofte

We hebben al gezien dat hoop en belofte noodzakelijkerwijs met elkaar verbonden zijn. We ontdekten dat de beloften, die de basis vormden van de verwachting gedurende de Handelingenperiode, de beloften waren **"van God aan onze vaders."**

Nu hadden de vaders geen beloften ontvangen over hemelse plaatsen **"waar Christus is, gezeten aan de rechterhand Gods."** Ze wisten niets van een gemeente waarin gelovigen uit de heidenen volkomen gelijkwaardig zouden zijn aan Joodse gelovigen. De beloften aan de vaders gingen nooit verder dan *de Bruid of het hemelse Jeruzalem*, maar in Efeziërs hebben we *het Lichaam* en een gebied **"ver boven alle hemelen."**

In Efeziërs 1:12 wordt gesproken van hoop. Het Griekse woord is hier: PRO-ELPIZO, dat *voor-hoop* betekent. Van deze voor-hoop is de heilige Geest het zegel en als zodanig **"de heilige Geest der belofte."**

Over welke belofte gaat het hier? Er is maar één belofte in de gevangenschapsbrieven. De heidenen, die het Ene Lichaam vormden, waren van nature

"uitgesloten van het burgerrecht Israëls en vreemd aan de verbonden der belofte"
(Efeziërs 2:12).

Maar, door genade, werden zij

"mede-erfgenamen ... medeleden en medegenoten van de belofte in Christus Jezus door het evangelie, waarvan ik [Paulus] een dienaar geworden ben" (Efeziërs 3:6,7).

Deze belofte neemt ons mee terug naar de tijd van Efeziërs 1:4, **"vóór de grondlegging der wereld."**

"naar de belofte des levens, dat in Christus Jezus is ... naar Zijn eigen voornemen en genade, die ons gegeven is in Christus Jezus, vóór de tijden der eeuwen"
(2Timoteüs 1:1,9, Statenvertaling-Jongbloeditie).

Het is deze unieke belofte, die werkelijkheid wordt wanneer de zalige hoop voor de gemeente van het Ene Lichaam in vervulling gaat. De verwezenlijking van die hoop wordt door de apostel beschreven in Kolossenzen 3:

"Wanneer Christus verschijnt, Die ons leven is, zult ook gij met Hem verschijnen in heerlijkheid" (Kolossenzen 3:4).

Het is onmogelijk om deze *verschijning* uit te stellen tot na het Duizendjarig Rijk, want het Lichaam wacht op Christus, Die hun *leven* is, en wacht daarom dus op *de belofte van leven*, die hun hoop is. Het woord *verschijning* zou ook kunnen worden vertaald met *manifestatie* of *openbaring*.

PAROUSIA en EPIPHANEIA

Omdat we geloven dat de hele Schrift gegeven is door inspiratie van God, moeten we zorgvuldig onderscheid maken tussen de verschillende woorden, die God gebruikt, wanneer er gesproken wordt van de hoop van Zijn volk. We zien dat het woord PAROUSIA, meestal vertaald met *komst*, gevonden wordt in de volgende passages:

"...wat is het teken van Uw KOMST en van de voleinding der wereld [eeuw]?"

(Matteüs 24:3).

"de KOMST des Heren" (1Tessalonicenzen 4:15).

"de KOMST van [onze] Here Jezus Christus" (2Tessalonicenzen 2:1)

"die van Christus zijn bij Zijn KOMST" (1Korinthiërs 15:23)

"de KOMST des Heren is nabij" (Jakobus 5:8)

"de belofte van Zijn KOMST" (2Petrus 3:4)

"en voor Hem niet beschaamd staan bij Zijn KOMST" (1Johannes 2:28)

Dit woord wordt gebruikt om de hoop van de gemeente te beschrijven gedurende de tijd dat er van **"de hoop van Israël"** nog steeds sprake was. Daarom wordt het gebruikt in het evangelie van Matteüs, door Petrus, Jakobus en Johannes, dienaren van de besnijdenis, en door Paulus in de brieven die werden geschreven vóór de verandering van bedeling in Handelingen 28.

In de gevangenschapsbrieven wordt een ander woord gebruikt. Daar wordt het woord PAROUSIA nooit gebruikt als er gesproken wordt van de komst van de Heer of van de hoop van de gemeente, die het Lichaam is, maar het woord EIPHANEIA.

In 1Tessalonicenzen 4 daalt de Heer af van de hemel; in 2Tessalonicenzen 1 wordt Hij geopenbaard *van de hemel*. Dit is heel iets anders dan gemanifesteerd worden *in heerlijkheid*, dat is waar Christus nu is gezeten aan de rechterhand van God.

Terwijl de hoop voor alle andere groepen verlost *de komst van de Heer is*, is de voor-hoop van de gemeente van het geheimenis (het Lichaam) veeleer *met Hem te worden gemanifesteerd in heerlijkheid*.

Ondanks dat de brief aan Titus geen gevangenschapsbrief is, behoort hij tot dezelfde groep als 1 en 2Timoteüs. Daar lezen we ook dat de leden van het Lichaam zouden leven

"verwachtende de zalige hoop en de verschijning der heerlijkheid van onze grote God en Heiland, Christus Jezus (OF: ... en de manifestatie van de heerlijkheid van onze grote God en Redder, Jezus Christus)" (Titus 2:13).

Het huwelijk van de koningszoon

Misschien kan ik deze verschillende aspecten van de Wederkomst illustreren, door het voorbeeld te gebruiken van de huwelijksinzegening van een koningszoon in een kathedraal. Die inzegening is *één en dezelfde* gebeurtenis, of hij nu bijgewoond wordt in de kathedraal zelf, vanaf een tribune die buiten op het plein is opgesteld, of vanaf de straat.

Dus, wat onze roeping ook is, de hoop is hetzelfde in dit opzicht, dat is Christus Zelf. Desondanks kan niemand ontkennen dat aanwezig mogen zijn in de kathedraal iets anders is dan buiten zitten op een tribune, totdat de koningszoon met trompetgeschal uit de kathedraal naar buiten komt om de wachtende mensen te ontmoeten. Deze wachtende mensen buiten de kathedraal vormen één grote groep, hoewel er verschil is in zicht en in standpunt.

Dus de vroege gemeente, samen met de Koninkrijksheiligen, vormen één groot gezelschap, hoewel sommigen, zoals Abraham, tot *de hemelse roeping* behoren, verbonden met Jeruzalem dat boven is, terwijl anderen behoren tot het Koninkrijk dat op aarde zal zijn.

We kunnen ons nauwelijks voorstellen dat er een onderdaan van de Koning zou zijn die de voorkeur zou geven aan de tribune of de stoeprand, boven de intiemere verbondenheid van de kathedraal zelf; en we kunnen nauwelijks geloven dat een verlost kind van God er de voorkeur aan zou geven op aarde te wachten op het afdalen van de Heer van de hemel, als de manifestatie met Hem in heerlijkheid een mogelijke hoop voor hem/haar zou zijn.

We kunnen deze dingen, echter, niet aan het hart en het geweten opdringen. We kunnen slechts reageren op de aansporing ***"altijd bereid"*** te zijn ***"tot verantwoording aan al wie u rekenschap vraagt van de hoop, die in u is, doch met zachtmoedigheid en vreze"*** (1Petrus 3:15).

Laten we niet met onze broeders twisten; laten we hen niet beschuldigen of uitschelden. Laten we streven naar genade om geduld te hebben en te onderrichten met zachtmoedigheid; ***"Het kon zijn dat God hun gaf zich tot erkenenis der waarheid te keren"*** (2Timoteüs 2:24,25).

Tot slot wil ik graag al mijn lezers, met name zij die geloven in de onderscheidende leer van het geheimenis, wijzen op de woorden van de apostel in 2Timoteüs 4:8, waar hij goedkeurend spreekt van allen "**die Zijn verschijning liefhebben**" (*Young's Literal Translation*).

Vertaling: Anke Pronk-Waterlander

www.pronk-stukjes.nl